

θωσιν ἐντὸς σχεδὸν ὀλίγου νὰ θεραπεύσῃ τὰς πληγὰς, τὰς ὁποίας ἔπαθε τὸ βασιλεῖον ἀπὸ τοῦς δημαγωγοῦς τοῦ 1848 καὶ τὴν παρακολουθήσαντας τὰς ταραχὰς τῶν εἰσβολῶν τῆς Αὐστρίας.

Μακάριοι οἱ ἡγεμόνες ὅσοι, ὡς ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ, εὐρίσκουσι τοιούτους πρωθυπουργοῦς· εὐδαίμονες δὲ καὶ οἱ λαοί, εἴτινες, σωφρονήσαντες, ἀφιερῶσι πεποιθότως τὴν τύχην των εἰς τὴν σύνοιαν καὶ τὴν ἀγαθότητα βασιλείων τοιούτων!

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ.

ΥΠΟ ΙΩΣΗΦ ΡΕΓΑΛΛΗ.

Μετὰ φρασις

Γ. Χ. Ζαλοκώστα.

1.

Ὁλ' ἡ φύσις ἐκοιμᾶτο
Ἐν ἀγκάλῃ νηρηίας,
Πούποτε δὲν ἐμυκάτο
Ἡ κραυγὴ τῆς τρικυμίας,
Ἐπνος ἔρωτος ἐδέσποζε
Πᾶσαν τὴν περιχώρ.
Ἀπὸ μόνον τοῦ δρυμῶνος
Ἡ φωνὴ τῆς ἀηδόνας
Ἀντελάλει κ' ἐβαλσάμορε
Τῆν ἀλγούσαν μου ψυχῆν.

2.

Ἡ φωνὴ τῆς ἡ γλυκεῖα
Ἦτον ἕμνος ἀρμονίας
Καὶ τὰ ῥόδα καὶ τὰ ἴα
Καὶ τὸ πνεῦμα τῆς πρωίας,
Τὸ πᾶρ ἦτον ὡς εἰς ἔκτασιν
Ἐπὸ τ' ἄστρα τ' οὐρανοῦ.
Ἡ ψυχὴ μου, μεθυσμένη
Κ' ἐν ἀγνοίᾳ ἀποσπωμένη,
Ἀπὸ τῆς σαρκὸς ἀνήχεται
Εἰς τὸν ἕμνον τοῦ πηνοῦ.

3.

Ἐπνος μ' ἔλαβε, γλυκεῖα
Συμφορῶν καὶ πόνων ληθῆ,
Τῆς μολπῆς ἡ ἀρμονία
Εἰς τὸν ἕμνον ἐνεχύθη
Καὶ μ' ἐφάνη θε' ἀπόκρυφος,
Ἄλλος πότος, ἄλλη γῆ.
Τότε κόρη καταβαίνει,
Ἐλαφρὰ κωματομένη,
Ἀπὸ τ' οὐρανοῦ τὰ δώματα
Μὲ κιθάραν φωταυγῆ.

4.

Ἀπὸ τὸ γλαυκὸν τῆς ὄμμα
Οἶκτος παραδείσου ῥέει,
Γέλως εἰς τ' ὠραῖον στόμα
Ὡς ἀγγέλου γέλως πλέει,
Ἡ ξανθὴ τῆς κόμης χώνεται

Εἰς τὸν τράχηλον λυγῆ.

Εἰς τὸ στήθος τῆς τ' ὠραίων,
Τῆς αὐγῆς τὰ μέρα πνέον,
Δροσοδόλον τριαντάφυλλον
Ἡ παρθένος μου κρατεῖ.

5.

Μακαρὶ αὐτῆ! Εὐφράνθη
Θάλασσα καὶ γῆ ἐμπρός τῆς
Καὶ τὸ φύλλωμα καὶ τ' ἀρθῆ
Ἐχρυσούντο μὲ τὸ φῶς τῆς,
Καὶ ὁ τοῦς μου ἐκυμαίρετο
Ὡς εἰς πέλαγος φωτός.
Μεστὴ κάλλους καὶ χαρίτων,
Οὐρανοῦ ψυχὴ τις ἦτον
Καταβαίνουσα παρήγορος
Εἰς τὰς ὥρας τῆς νυκτός.

6.

Ἡλθ' ἐγγύς μου (πλάσμα θεῶν!)
Ἐἶδα δὲ τὴν ἀηδόνα
Πνεῦμ' ἀδελφικόν, πλησίον
Στάσασ' ἐπὶ μύρτου κλῶνα
Ἐκρουεν αὐτῆ τὴν λύραν τῆς,
Ἐκελάδει τὸ πτηνόν.
Ἀνελύθη κ' ἦτον μιὰ
Ἡ διπλὴ τῶν μελωδία
Τὴν μολπὴν τριγύρω χύνουσα,
Τὴν μολπὴν τῶν οὐρανῶν.

7.

Ἀπὸ τοῦ πηνοῦ τὸν τόνον
Ἀτελεύτητος, γλυκεῖα
Εἰς τὴν χλόην τῶν δρυμῶνων
Ἐγεννᾶτο μελωδία
Κ' ἐκ τῆς λύρας ἐξεπέμπετο
Ἀνθρωπίνην στοναχῆ.
Εἰς ἐν τὸτ' ἐμίχθη κράμα
Ἀνθρωπος καὶ φύσις ἅμα,
Κ' ἐξ αὐτῶν διπλὴ ἐχύνετο
Ποδὸς τὸν ὄντα προσευχῆ.

8.

Καὶ ἀντήχει λέξις θεία,
Ἡ τὸ φῶς τοῦ κόσμου δοῦσα,
Ἡ κινουσα τὰ στοιχεῖα,
Ἡ τὸ σύμπαν διοικοῦσα,
Τῶν αἰώνων τὸ προσδόκημα,
Τοῦ ὑψίστου ἡ προή.
Λέξις ἤχει, γαί, βοῶσα,
Ἦτις πανταχοῦ πετώσα
Εἶναι ἡ λαμπὰς τοῦ μέλλοντος,
Τῶν ἀνθρώπων ἡ ζωή.

9.

Καὶ τὰ χεῖλη μου τὴν εἶπον
Δίς τὴν λέξιν τὴν ἁγίαν,
Καὶ ἀπέπλυνον τὸν ῥύπον
Ὅστις μ' ἔσχε τὴν καρδίαν,
Καὶ τὸ σύμπαν ἀνεσκήρτησεν
Ἀπὸ κρύβριον παλμόν.
Ἐρῶς εἶπον δίς. Ὁ ἔρως,
Ὁ δεσπότης εἰς πᾶν μέρος,